

μέχρι τῶν βορείων ἄκρων τῆς λίμνης Στεφανίας καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν ποταμὸν Ὀμον, τὸ μέσον ἀνεξερευνήτον ρεῦμα τοῦ ὁποίου θ' ἀκολουθήσῃ μετὰ τῆς υποτιθεμένης ἐκβολῆς αὐτοῦ εἰς τὴν λίμνην Ροδόλφου καὶ διὰ τῆς ἀδυσσινακτικῆς χώρας, ἥτοι μέχρι τριῶν μοιρῶν βορείου γεωγραφικοῦ πλάτους. Οὕτως ἐλπίζεται ἡ ἐπιτυχία ἀδιασπάστου συνδέσμου μεταξὺ τῶν ἐξερευνηθέντων μέχρι τοῦδε λιμένων ἐν τε τοῖς νοτίοις καὶ βορείοις τμήμασιν, ἅτινα παντὶ χωρίζονται ἐν τοῖς χάρταις ὑπὸ λευκῶν μερῶν. Οἱ ἐξερευνηταὶ προτίθενται νὰ ὑποστρέψωσι τρεπόμενοι πρὸς Α διὰ μέσου τῆς χώρας Σομαλῆ, ἣν θὰ διασχίσωσιν ἀπὸ τοῦ δυτικωτάτου τμήματος μέχρι τῆς Α ἀκτῆς. Ἐλπίζεται ὅτι ὁλόκληρον τοῦτο τὸ ἔργον διεκπεραιωθήσεται ἐντὸς 12—18 μηνῶν μετὰ τὴν ἐκ Ζανζιβάρης ἀναχώρησιν. Οἱ ἐξερευνηταὶ συνεφώνησαν νὰ διανείμωσι πάσας αὐτῶν τὰς συλλογὰς ἐξ ἴσου εἰς τὸ Σμιθσόνειον Ἰνστιτούτον τῆς Οὐασινγκτῶνος καὶ τὸ Αὐτοκρατορικὸν Μουσεῖον τῆς Βιέννης, καὶ νὰ χορηγήσωσιν ἀντίτυπα πάντων τῶν χαρτῶν αὐτῶν εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἐταιρίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, ἥς τοὺς νόμους καὶ κανονισμοὺς ἐγγράφως ὑπεχρεώθησαν νὰ τηρήσωσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκδρομῆς αὐτῶν. Πρὸς τοῦτοις ὑπεσχέθησαν ν' ἀπόσχῃσι πάσης σκληρότητος πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς ὡς καὶ τοῦ φόνου ἀχρήστων αὐτοῖς ζῶων, πτηνῶν κλπ. Ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐταιρία ὑπεσχέθη αὐτοῖς βοήθειαν καὶ προστασίαν, παραιτηθεῖσα καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπράττειν ἐξ ἐκάστου ὄπλου ποσὸν 500 λιρῶν στερελινῶν.

ΕΥΘΑΛΙΑ.

Τὴν ὥραίαν κεφαλὴν αὐτῆς ἐκ λευκανθέμων ἐστεμμένην ἔχουσα καὶ ὦν, ἕτερα εἰς χεῖρας ἄνθη φέρουσα, ὅλως ἀδιάφορος πρὸς τὰ περὶ αὐτὴν ἡ Εὐθαλία πενήμιως ἄδει καὶ διὰ τῶν ἐν χερσὶν ἀνθέων ραίνει μέρος τοῦ δαπέδου τοῦ κοιτῶνος, ἀπαρραλλάκτως ὥστε ὑπ' αὐτὸ ὑπῆρχε τεθαμμένος φίλτατος αὐτῆς. — Μήτοι παίζει; . . . Φεῦ! εἶναι δυνατόν νὰ παίζῃ κόρη βεβήλως διακωμωδοῦσα πρᾶξιν εὐσεβῆ, λυγρότατα συναισθήματα διεγείρουσαν! ὦ! ἡ Εὐθαλία εἶναι τόσον εὐσεβής, ὅσον εὐειδής. Ἄλλ' οἷμοι! πᾶσχει ἡ ταλαίπωρος, πᾶσχει τὰς φρένας! Ὁ νοῦς αὐτῆς, ὥς περ φύλλον ὑπ' ἀνέμου αἰωρούμενον ὠθεῖται ὑπὸ τῆς παραρροσύνης εἰς παραλόγους πρᾶξεις. Παράφρονε! ἡ κόρη. Τάλαινα ἀνθρωπότης! καὶ τὸ πνεῦμά σου αὐτό, τὸ τοσοῦτον ἔξογον, τὸ διακρίνόν σε τῶν ἄλλων ζῶων, τὸ ὁδηγοῦν σε εἰς ἐφευρέσεις φοβεράς, εἰς ἀνακαλύψεις καταπληκτικὰς, τὸ γεννῶν τὴν ὑψίστην τῶν ἐπιστημῶν φιλοσοφίαν, τὸ καθιστῶν σε κύριον τῆς γῆς, τῶν ἀνέμων, τῶν ὑδάτων, τῶν στοιχείων πάντων, τὸ πνεῦμά τέλος, τὸ ἀφομοιοῦν σε πρὸς τὸν Πλάστην σου, καὶ τοῦτο εἰς ἀσθενεῖαν ὑποκείται, ἀπόλλυσι πολλάκις τὴν δύναμιν τοῦ κρίνειν, καὶ τότε τί ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος! ἄλογον, οὐδὲν πλεον οὐδὲν ἔλαττον.

Ἐπαύσατο ἡ Εὐθαλία ψάλλουσα καὶ τοὺς δακτύλους ἐπὶ τοῦ στόματος τιθεῖσα, «Σιγήσατε, σιγήσατε», μὲ τρέμουσαν, λέγει, φωνήν. «Καθεύδει ὁ ἀγαπητός μου εἰς τὸ βάθος τὸ ζοφῶδες τοῦ χρυσοῦ τάφου. Σιγῇ! μὴ ἐξυπνήσας ἴδῃ τὴν κατὰστασιν τῆς φίλης, ἣν ἐλάτρευεν» ὦ! ναί. καθεύδεις σὺ τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον, γλυκύτατέ μοι Γλαῦκε, θῦμα δύστηνον ψυχῆς κακοῦργου. Φεῦ! ἐσθῆσθη ὁ πυρῶδης ὀφθαλμός σου καὶ εἰς χοῦν ἀφωμοιώθη ἡ μεγάλη σου καρδιά, ὃν παμφίλτατον! Γλαῦκε, Γλαῦκέ μου! δὲν φθάνει ἡ θρηνώδης μου φωνὴ εἰς τὰς νεκράς σου ἀκοάς; ὦ! λάβε, λάβε καὶ ἐμὲ πλησίόν σου· ἀρκοῦσι τὰ δεινὰ μου! Τοιαῦτα ὑπὸ λύπης καὶ παραρροσύνης τρυχωμένη ἐρῶναι μετὰ θρήνου κόρη εὐειδής καὶ θελκτική, ἡ Εὐθαλία.

Κόρη εὐπατρίδου, πρῶτῳ ἀποφάνισθεῖσα πρὸς μητρός, δὲν ἀπέλαυσεν τῆς τλήμων τῶν θωπειῶν καὶ περιπτύξεων ἐκείνων, τῶν ἡδυτάτων εἰς τοὺς πατέρας, δὲν ἐνηγκαλίσθη ταύτην στοργικὴ θερμὴ μητρός ἀγκαλῆ. Ὁ πατήρ ἡγάπα αὐτήν, ἀλλ' ἀνέθηκε τὴν ὑπὲρ αὐτῆς φροντίδα εἰς τὴν δευτέραν αὐτοῦ σύζυγον, γυναῖκα πολυμήχανον καὶ βάρυ-

θρον. Ὡς περ νοστίον εἰς φωλεὸν ὄρνιθος ξένης, οὕτως ἡ δυστυχὴς κόρη ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ θερομένη καὶ προπηλακίζομένη ὑπὸ τῆς ἀσπλάγχχνου μητρίδος, οὐδέποτε εἶδε ἡμέραν εὐτυχίᾳ, ἀφ' οὗ μάλιστα ἀπέκτησε καὶ κόρην ἡ κακότεραπος γυνή. Τὰ χοράσια ἀμφοτέρω προήγοντο κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ μὲν ὑπὸ τῶν θωπειῶν καὶ περιπτύξεων διαθροπτόμενον, τὸ δὲ ὑπὸ τὰς ἀσπλάγχχνους ἐπιπλήξεις καὶ μορφὰς ἐπιγνάμπτων τὴν ἀθῶν του καρδίαν· ἀλλ' οὐδέποτε τὸ στόμα ἤνοιζεν, ἵνα κατηγορήσῃ τῆς ἀθλίας μητρίδος πρὸς τὸν πατέρα· ἡ στοργὴ αὐτοῦ τῇ ἡττᾷ ἀρκετή· δὲν ἤθελεν ἵνα λυπήσῃ τοσοῦτον. Ἦτο λίαν μετριόφρων, ἡτο ἀπείρως ἀγαθὴ, ἡτο πολὺ εὐαίσθητος.

Πρῶτῳ ἦδη ἔρως φλογερὸς ἐθέριανεν αὐτῆς τὰ στήθη· ἡγάπησε τὸν Γλαῦκον. Ὁ πατήρ ἐμνήστευσεν αὐτὴν μετὰ τοῦ Γλαύκου, ὅστις ἐμμανῶς αὐτὴν ἡγάπα· καὶ ἦδη ἡτο εὐτυχὴς ἡ Εὐθαλία, οὐδ' ἐνεθυμεῖτο πλέον τὰς φρικτὰς ἡμέρας, ἃς διήγαγε παρὰ τῇ μητρίᾳ. Ναί, ὅταν ἡ χαρὰ, ὅταν ἡ εὐτυχία κατακλύζῃ τὴν καρδίαν ἡμῶν, εὐκόλως λησμονοῦμεν παρελθούσαν συμφορὰν. Ἦτο εὐτυχὴς ὁ Γλαῦκος ἀγαπῶν τὴν Εὐθαλίαν καὶ αὐτὴ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀγαπητοῦ μετεῖχε. Ἡλιος λαμπρὸς αὐτὸς καθίστη φωτεινὴν καὶ τὴν πτωχὴν ἐκείνην Φοίβην.

Ἡ ἀνέφελος εὐδαιμονία τῶν ἀθῶν ἐραστῶν τὰ θηριῶδη ἐνστικτὰ τῆς καταχθονίου μητρίδος διήγειρεν: «Ἄ! ὄχι, ὄχι, ἔλεγε· δὲν πρέπει σὺ νὰ εὐτυχίσῃς, διότι τότε ἡ κόρη μου θὰ μείνῃ ἄκληρος». Εἶχε πολλοὺς ἀδάμαντας, εἶχε κοσμήματα παντοῖα ἡ ἀποθανούσα μήτηρ, ἅτινα ἀνέχον ἀπαντὰ εἰς τὴν ὥραίαν Εὐθαλίαν. Ἡ ἄπληστος γυνὴ ἐπωφθαλμία τὴν περιουσίαν ταύτην καὶ ἐμύθετο κακὰ κατὰ τῆς τλήμονος ἐκείνης κόρης· δὲν ἄφρινεν αὐτὴν ἵνα καθεύδῃ ἡσυχος ἡ μέλλουσα τῆς Εὐθαλίας σύζευξις μετὰ τοῦ Γλαύκου. Ἐσκέπτετο νὰ τὴν φονεύσῃ, ἀλλὰ πάλιν ἔτρεμεν ἀναλογιζομένη τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Γλαύκου. «Πρέπει, ἔλεγε, τὸν κύνα τοῦτον πρῶτον ἵνα ἐκποδῶν ποιήσωμεν. Ἦδη ἡ γυνή, ἡ μέγαίρα εἶχεν ἀποφασίσει ἐν τῇ διανοίᾳ, εἶχε συλλάβει σχέδιον ἀπαίσιον κατ' ἀμφοτέρων.

* *

Ὁ Γλαῦκος, νέος εὐγενὴς, εὐάγωγος, πεπαιδευμένος, ἡγάπα ἀληθῶς καὶ ἐγκαρδίως τὴν χαριτόμορφον ἐκείνην κόρην καὶ ἀεὶ ὠνεροπόλει μέλλον εὐδαιμον δι' αὐτὸν καὶ δι' ἐκείνην, μεθ' ἧς ἡ μοῖρα τὸν συνήνωσεν· ἔμελλε δὲ μετ' ὀλίγον καὶ ὁ ὑμῆναιος νὰ τὸν ἐνώσῃ διὰ παντός· ἦν ὅλος χαρὰ, ὅλος τερπώλῃ. Ἡ παρθενικὴ, ἡ ἄκακος, ἡ τρυφερὰ καρδιά τῆς ὥραίας Εὐθαλίας ἡτο ἀφιερωμένη εἰς αὐτόν· ἡγάπα, ἡγαπᾶτο· τί τοῦτου θεάζιθυμότερον! ποία εὐτυχία μείζων ταύτης παρὰ τοῖς θνητοῖς! Δύο καρδίαι, ὅταν ἀγαπῶνται δι' ἀληθοῦς ἔρωτος, εἶναι βωμοί, ἐν οἷς ἡ εὐτυχία θύει, εἶναι κύλικες πλήρεις νέκταρος εὐδαιμονίας!

Ἀλλὰ φεῦ! ἡ εὐτυχία σύνοικος τοῖς θνητοῖς ἐπὶ μακρὸν οὐδέποτε, καὶ ἂν ποτε φανῇ προσμειδῶσα εὐμενῶς αὐτοῖς, «Μηδὲνὰ πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε!» τοῦτο ἔσται εἰρωνεία τραγικὴ, ἢ ἔπονται οἱ πόνοι καὶ τὰ δάκρυα. Ποία δύναμις τῶν ἐπιγείων ἱκανὴ ἐστίν, ἵνα κωλύσῃ τὴν μέλαιναν χεῖρα τοῦ ταυλεγοῦς θανάτου ἀνηλεῶς ἐκτεινομένην, ἵνα ἀφαρπᾷ τὸ ταλαίπωρον ἀνθρώπινον θῦμα! Ἄλλ' ἔτε, ἔτε, ὦ ζοφερά! σκέψεις, μὴ μου κατακλύζεται τὸν νοῦν, μὴ κατακυριεύετε τῆς διανοίας!

Πρῶτῳ τινὰ ὁ Γλαῦκος φεῦ! εὐρέθη ἄπνους ἐπὶ τῆς στρωμνῆς αὐτοῦ. Οἱ ἱατροὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι ἀπέθανε δηλητηριασθεὶς. Μυστήριον! Τίς ἄρα γε ἐφόνευσεν τὸν νεανίαν; τίς κακοῦργος χεὶρ τὴν εὐτυχίαν ἐπλήξε τῶν ἐραστῶν; Μυστήριον! οὐδεὶς ᾔδει, οὐδεὶς οὐδὲν ἐγίνωσκεν! Ὁ Γλαῦκος, ὁ ἀγαπητὸς ἀπέθανεν! . . . ὦ! τοῦτο ἡτο κτύπημα δεινότατον καὶ τελευταῖον διὰ τὴν νεανίδα! ἡ εὐαίσθητος αὐτῆς καρδιά τέλειον κατεσπαράχθη, τὸ πνεῦμα ἐταράχθη, δὲν ἔδυνάμην νὰ ἀντίσχῃ ἐπὶ πλέον· ὁ νοῦς αὐτῆς ἀπώλεσε τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ἐξетроχιάσθη, ἀπέπη. Ἐντελῶς ἀπεμωράνθη, αἱ φρένες ἐταράχθησαν τῆς δυστυχούς, παράφρων φεῦ! ἀπέβη ἡ ὥραία Εὐθαλία. Εἶδομεν αὐτὴν ἐν τῇ κοιτῶνι κενωτάφῳ ποιοῦσαν ἐξ ἀνθέων τῶν ἀγαπητῶν αὐτῇ καὶ ᾄδουσαν πενήμιως ἐπιτάφια.

Ἐνόησεν ἡ Εὐθαλία τίς ἦν ὁ φονεὺς τοῦ Γλαύκου· ὦ ναί, ὁ ράφρων, ἀλλὰ ἡ καρδιά τῆς ὠμίλει πρὸς αὐτήν· τὸ ἔμψυτον τ

ναίει προαίσθημα, πρὸ πάντων δι' ἐκείνους, οὓς λατρεύουσιν, ἐδίδασκεν αὐτὴν ἀλανάστως τίς ἦν ἡ μαρὰ κακοῦργος! Καὶ ἤδη ἀπελπίς εἰς σκέψεις ἐβυθίσθη ζοφερὰς, ἐτήκετο, ὁσημέραι ἐφθινεν, ὡχρὰ, ἀγνώριστος σχεδὸν κατήντησεν ἡ Εὐθαλία! Καὶ ἦτο πλέον περιττὸν εἰς τὴν ἀθλίαν μητρίαν ἵνα σκεφθῇ περὶ αὐτῆς. Διπλοῦν συγχρόνως ἐξετέλεσε κακοῦργημα τὸν Γλαῦκον θανατοῦσα· ὦ! ναί, ἦτο νεκρὰ, νεκρὰ ἄταφος ἡ Εὐθαλία!

Ἡ παραφροσύνη καὶ ἡ φθίσις, φόβοι καρποὶ ἀποτυχόντος ἔρωτος! βροτοφόροι δόρυφόροι τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ μὲν τοῦ πνεύματος, ἡ δὲ τοῦ σώματος μάστιξ ὀλεθρία, ἀπηνής! Ὅποταν ἀσθενὲς ἦ τὸ πνεῦμα καὶ ἀδύνατον ἔν' ἀντιστῇ εἰς συμφορὰς βιωτικὰς, ἡ παραφροσύνη ἀπηνῶς καταλαμβάνει τοῦτο καὶ ἀπομωραίνεται ὁ ἄνθρωπος οἰκτρῶς, ἀν δὲ τὸ πνεῦμα ἦ ἰσχυρὸν καὶ ὑπὸ συμφορῶν δυσκόλως καταβάλλεται, ἰδοὺ ἡ φθίσις βοηθὸς ἐκείνη, ἐκδικουμένη τὴν τοῦ πνεύματος ἰσχύϊν, τὸ σῶμα καταβάλλει καὶ κατὰ μικρὸν ἐξαποστέλλει εἰς τὸν τάφον, τὴν μέλαιναν γῆν, τὴν ἀπηνῶς καταβροχθίζουσαν τὸν παχύτατον ἐλέφαντα καὶ τὸν ἰσχνότατον μύμηκα, τὴν ἀδιακρίτως ἀφομοιοῦσαν τὴν ὠραιότατην δεσποινίδα πρὸς τὸν δυσειδέστατον πῆθικον!

Εἶναι ἐσπέρα· νεφέλη μεγάλη δλόκληρος μία καλύπτει τὸ στερέωμα ὡς μέλαινα, ὡς πενθηφόρος χλαῖνα· παρὰ τὴν δύσιν ὁ περιλαμπής καὶ φωτοφόρος τοῦ ἡλίου κύκλος, ἐκτὸς τοῦ νέφους κείμενος, πλαγίως ρίπτει τὰς ἀκτῖνας ἐπὶ ρυακος βαθέος, οὐτινας ἡρέμα ρεῖ τὸ ἀργυροῦν καὶ κατοπτρῶδες νῆμα· ἄνθη παντοῖα ἐπὶ τῶν ὄχθων του φύονται, ὧν αἱ κεφαλαί, αἱ μοσχόβοι καὶ ποικιλόχρωμοι, κύπτουσαι κατασπάζονται τὸ λεῖτον ὕδωρ, ἐφ' οὗ ἀντανάκλῃται ὁ οὐρανός, ἡ νεφέλη, ὁ ἥλιος. Λεπτὴ ζεφύρου αὖρα ἐλαφρῶς πνέουσα ἐπιψαύει τὴν ἀννάως προχωροῦσαν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμίου καὶ τοῦ ἀγροῦ τὰ ἄνθη τὰ πολύχροα καὶ εὖσμα εἰς κίνησιν τίθησιν ἔρρυθμον, τὸ βλέμμα τέρπουσαν, θροῦν προξενούσαν ὑπόκωπον, ὅστις, συνενοῦμενος μετὰ τοῦ κελαρρυσμοῦ τοῦ ρυακίου, παρᾶγει μουσικὴν ἁρμονίαν μονότονον τὸ οὗς ἡδύνουσιν.

Ὡ φύσι, φύσι, ἔργον ἔξοχον ἐξόχου ποιητοῦ! Σὲ πάντοτε πρὸ τῶν ὁμμάτων ἔχομεν καὶ πάντοτε ἀκορόστως ὁρώμεν. Σὺ εἶ τοσοῦτον ὠραία, τοσοῦτον θελκτικὴ καὶ τερπνὴ, ὥστε ἐν ᾧ ἀψίκοροι ἐσμέν ἐν πᾶσι, μόνον ἀπὸ τῆς σῆς θείας οὐδέποτε ὁ ὀφθαλμὸς ἡμῶν ἀποκάμνει, οὐδὲ ἀμβλύνεται ἡ ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς ὁσμῆς τῶν εὐωδῶν ἀνθῶν σου, οὐδ' ἀπαυδᾷ ἀπὸ τοῦ ψιθύρου τῶν φύλλων σου καὶ τῶν κελαδημάτων τῶν πτηνῶν ἢ ἀκοῇ! ὦ φύσι πολυποικίλλε, περικαλές! οὐδέποτε φέρεις τὸ αὐτὸ ἔνδυμα, πάντοτε ὅμως εἶσαι ὠραία. Θαυμασία εἶ, ἀμετάβλητος κατὰ τοὺς νόμους, ἔξοχος εἶ, ἀκατάβλητος κατὰ τὴν ἰσχύϊν, ἐνὶ λόγῳ τελεία ὀλίκη εἰκὼν τοῦ ἀπειροτελείου ἀύλου Δημιουργοῦ σου!

Νεῶνις ἔμφροντι, πλὴν συμπαθὲς τὸ βλέμμα ἔχουσα, τὰ χεῖλη τῆς συνεσταλμένα, πλὴν κορᾶλλινα, τὴν κόμην ἀτρημέλητον, ἀλλὰ μακράν, ὑπὸ τῆς αὔρας θωπευομένην, κυματίζουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων, νεῶνις μελαγχολικὴ, ρεμβώδης βηματίζει ἐλαφρῶς, ἀπλήστως ἀπολαύουσα τῆς ἀμυγῆς τοῦ καλλονῆς τῆς θείας φύσεως. Νῦν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν νεφελοέντα παπταίνουσα κινεῖ περιαλγῶς τὴν κεφαλὴν, τὴν ἐρωτύλην, τὴν στοργγύλην καὶ χαρίεσσαν· νῦν ρίπτουσα χαμαὶ τὸ βλέμμα ἐκ τοῦ βᾶθους τοῦ ἀλαβαστρίνου στήθους στεναγμούς ἐκπέμπει μετὰ πόνου· συνεχῶς κινεῖ τὰ εὐχρῶα χεῖλη, ψιθυρίζουσα ἀκαταλήπτως. Πρὸς τὸν ρυακα ἐπλησίασεν, ἔστη παρ' αὐτῷ· ἄρ' γε εἶναι Νηρηίς τοῦ ρυακίου ἐξεληθῶσα; ἄρ' γε εἶναι ἄγγελος ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς; Θεοῦτης μεταμορφωθείσα εἰς γυναῖκα ἢ γυνὴ ἀποθεωθεῖσα! ὦ! εἶναι κόρη δυστυχῆς, παράφρων· καλεῖται Εὐθαλία! Ἐντὸς τοῦ ὑδατοέντος κατόπτρου βλέπει τὴν περικαλῇ αὐτῆς μορφήν, μειδιᾷ καὶ λόγους ἀπευθύνει πρὸς τὸ ἑνδάλμα· «Ὡ εὐεῖδὲς νεῶνι, πάσχεις σὺ ὅπως ἐγώ; ἀλγεῖς σὺ ὅπως ἐγώ; Ἀλλὰ σὺ μειδιᾷς, σὺ εἶσαι εὐτυχῆς! ὦ εἴθε ποτὲ μὴ κλαύσης· ἐπιθυμεῖς ἵνα γίνωμεν φίλαι ἀγαπηταί; ἀνταλλάξωμεν ἀνὰ ἄνθος καὶ ἐνθυμώμεθα ἀλλήλων». Τὴν χεῖρα τείνει ἡ Εὐθαλία καὶ μουσωτιδὰ δρέπει δροσεράν, ταῦτά δὲ πράττει καὶ ἡ κόρη ἡ ἑτέρα, ἡ ἐντὸς τοῦ ὕδατος. «Δέξαι», ἐτονθόρρυσεν ἡ Εὐθαλία, καὶ τὸ ἄνθος πρὸς ἐκείνην ἔρριπεν. Ἐκινήθησαν συγχρόνως τὰ χεῖλη τοῦ ἑνδάλματος καὶ τὸ ἄνθος ἔφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἀνῆλθεν, ἔμεινεν ἐπὶ τῆς λαμπούσης τοῦ ὕδατος ἐπιφανείας καὶ ἤρξατο ὑπὸ τοῦ ρεύματος παρασυρόμενον.

Δι' ἄλματος χαρίεντος ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ ρεύματος ἡ Εὐθαλία, ἵνα τὸ ὕδρον λάβῃ, ὅπερ ἔπεμψεν αὐτῇ ἡ ὑποβρύχιος φίλη, ὅπως λευκὸς στηθος κύκνος πηδᾷ, ἵνα ἀρπάσῃ βρώσιμόν τι. Τὸ ἄνθος ἔλαβεν εἰς χεῖρας. Συγχρόνως ἡ ἐσθὴς αὐτῆς βαρυτέρα καθισταμένη ὑπὸ τοῦ ἀπορροφωμένου ὕδατος κατεπόντιζεν αὐτήν. Ἡ τλήμων κόρη ἀδιάφορος πρὸς τὸν κίνδυνον, τὸ μέγεθος αὐτοῦ μὴ ἐννοοῦσα, τὸ ἄνθος εἰς τὰ χεῖλη προσεκόλλησεν. Ἀλλὰ . . . ἐξηφανίσθη ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕδατος. Ἡ ψυχὴ αὐτῆς, τὸν γήινον καταλιπούσα βόμβυκα, ἐν εἴδει πομφολύγων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καλύψαντος αὐτὴν ὕδατος ἀνῆλθε. Διερράγησαν αἱ φυσαλλίδες, ἀπέπτη ἐλευθέρῃ ἡ ψυχὴ εἰς οὐρανούς διὰ παντός.

Τὸ κουροκτόνον ρεῦμα παρὰ τὴν ἀνθοστεφῇ ὄχθην νεκρὰν ἐξέβρασε τὴν Εὐθαλίαν. Τὰ ἄνθη ἡσπᾶσαντο αὐτὴν τὸν ἔσχατον, τὸν νεκρώσιμον ἀσπασμόν, αἱ ἀηδόνες ἔφαλον αὐτῇ ἐπιτάφιον ᾠδὴν, τὰ νέφη διὰ τῶν δακρῶν αὐτῶν ἔρραναν τὴν ἄπνου Εὐθαλίαν.

* *

Παρήλθον ἔτη· τὰ συμβάντα ἐλησημονήθησαν. Ἡ φορὰ τοῦ χρόνου πάντα ἔρριπεν εἰς λήθην. Ἀλλ' ὁ χρόνος δὲν κατασιγάξει καὶ τὰς τύψεις, ἃς ὑφίστανται οἱ κακοῦργοι, ὁ ἀκοίμητος τοῦ συνεδότης σκώληξ κατατρώγει βαθμὴν δὲν τὰ σπλάγχνα τῶν ἀσπλάγχγων, εἰ καὶ τὰ ἀθῶα θύματα πρὸ πολλοῦ ἐλησημονήθησαν.

Ἐπὶ δένδρου παμπαλαίου, ὅφ' ὃ ἄλλοτε οἱ δύο ἐρασταὶ πολλάκις ἐρχόμενοι ἐκάθηντο καὶ ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους καὶ ὠνειροπόλουν χρυσοῦν μέλλον διεγειρόντες τὸν χόλον τῆς κακοῦργου μητρίδας, ἥδη κρέμαται ὡς ἐν ἀγρόνῃ πτώμα ἄμορφον· γυψ ἐπ' αὐτοῦ καθήμενος ἀγρίως κλάζει καὶ τὰ σπλάγχνα κατατρώγει. Εἶναι πτώμα γραίας γυναικός· τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς ἐξώρυξεν ἰέραξ, τὴν δὲ γλῶσσαν κατέφαγεν ὄφις. Εἶναι ἡ συγγερὰ ἐκείνη δολοφόνος, εἶναι ἡ μητρίδα τῆς Εὐθαλίας. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔπραξε τὸ διπλοῦν ἐγκλημα τοῦ ἀνησύχου συνεδότης τύψεις ἀγριαὶ κατέτρωνον αὐτήν. Δὲν εὔρισκεν ἀνάπαυσιν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ μαρὰ· τὰ φάσματα τῶν δύο ἐραστῶν μετεμορφούντο ἀενάως εἰς πονίμους Ἑριννύας, αἵτινες πρὸ ταύτης παριστάμεναι ἀείποτε ἀφόρητον καθίσταν καὶ τὸν ὕπνον καὶ τὸν βίον τῆς. Τέλος ἡ θεία νέμεσις κατέφθασεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. Λησταὶ ἀπήγαγον αὐτὴν ζητοῦντες λύτρα, τὰ λύτρα δὲν ἐστάλησαν καὶ ἡ γραῖα ἀπηγγονίσθη. Ἰδοὺ τὸ τέλος τῶν ἐγκληματιῶν.

Ἀγρίως ὁ βορρᾶς φυσᾷ καὶ δέρει τοὺς φύλλων γυμνοὺς κλάδους τοῦ ἀγχοφόρου δένδρου, οἱ δὲ τὸ πτώμα τύπτοντες ἀνῆλθως βοῶσιν. «Ἵπῃρξες δολοφόνος». Ὁ οὐρανὸς διηυλακώθῃ ὑπὸ φλογερᾶς ταινίας καὶ βαρύδουπος ἐβόησεν «Ἵπῃρξες δολοφόνος», τὰ ὄρη τὸν δοῦπον ἐπανελάβον μυκώμενα καὶ ἀντήχησαν βαρέως «Δολοφόνος». Ἐσίγησε τὸ πᾶν καὶ πάλιν· ὁ ἄνεμος τὴν κόμην σείων τοῦ ἡγχοισμένου πτώματος βαιῶς ἐβόα ἐκ διαλειμμάτων «Δολοφόνος, Δολοφόνος»!

Ἐν Κεσσάνῃ, τῇ 9ῃ Μαΐου. 1892.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Π. ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.*

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ὁ Ἐδμόνδος ἀφίκετο ἐξαίφνης κατὰ τὴν ἡμέραν. Δι' ὀλίγης δεξιότητος εἶχε κερδήσει ὥρας τινάς, ἃς ἀφιέρου εἰς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ. Εὗρεν αὐτὴν λίαν εὐεῖδῃ καὶ ἡ ὀλως νέα λάμψις τοῦ ὠραίου προσώπου αὐτῆς δὲν διέφυγε τοὺς ἀδελφικούς αὐτοῦ ὀφθαλμούς.